

Acabava de distribuir i penjar les cinquanta teles de l'exposició que inaugurava a la tarda. Seria la primera antològica. Semblava que el conjunt quedava bé. Als quatre espais buits, hi anirien els petits formats. Eren les dues. La inauguració seria les set. Anava bé de temps. Perfecte.

Els metros venien plens com un ou. A l'andana d'Universitat, hi havia l'anunci de cosmètics de més mal gust que mai no m'havia tirat a la cara. Dos xavals mirant-se'l, tabalejaven fent-hi conya: "Vaya domin-gas tiene la tía... Y qué nalgazas, leche..." Van començar a guixar-lo amb retoladors monumentals. La gent que passava i traspassava ni se'ls miraven.

Vaig dinar a "El Costillar", la tasca de sempre, cada cop que venia a Barcelona. Continuava bé, però quedava clar que en lloc d'augmentar els preus, havien optat per reduir les costelles. El Pepe, l'amo, em vingué a saludar com de costum: "Qué! Cómo vamos por los Parisés?" Li vaig dir que "Bien", que "Como siempre", però que "Para costillas, las suyas". Em parlar de l'exposició. El primer que me'n parlava: que havia vist l'anunci al diari, que bona sort, i tot allò que es diu: Ell continuava mamant fort. Tant sí com no, vam liquidar una ampolla de "Negrete Cinco Cepas".

N'arribant al carrer de Creu Coberta, em semblà que el pany de casa estava més enferritjat que mai. M'adonava que l'ascensor, d'any en any, cada cop que venia, esbufegava més i més. Al pis, el pis del matrimoni Feliu, on m'hostatjava cada vegada que venia a Barcelona, no s'hi sentia cap soroll: ni tele, ni ràdio. Res. Devien fer la migdiada. Vaig trucar discretament la porta del dormitori. La senyora Margarida va entreobrir-la tot cordant-se la bata.

—Què? Què passa noi?

—Res. Que necessito les teles.

—Les teles? Quines teles?

M'ho digué endormiscada, com baixant d'una altra galàxia.

—Les meves. Les petites.

—Ah, sí. Un moment. És que ara no estava al cas.

—Les petites, les que vaig deixar l'any passat, i l'altre, i l'altre...

—Ai, sí... Potser sí, oi... Espera que li ho diré al Blai...

Es va ficar a la cambra. Vaig sen-

A propòsit de Sant Jordi

JOAN VILACASAS

tir que xiuxiuejaven, i que el Blai de tant en tant anava dient: "Mare de Déu! Mare de Déu!". "I què punyeta fotem ara?"

Van trigar, però van acabar sortint tots dos. Fou ell qui prengué la paraula: "Veuràs... Mira... Passa que, com que les teníem fa temps,... Allò que els agafes una certa estimació... Allò que ja et semblen teves... I que més tard o més d'hora, et veus obligat, amb la família sobretot, de fer-los un regalet, allò, un detall, oi... Que un casament... Que una primera comunió... Que hi has de quedar bé... Que hi vols quedar bé..."

Si em punxen no em treuen sang. No podia ser. Amics de tota la vida, com de família, que et fessin una putada d'aquest tipus...

—Pensa que tots ens ho han agraït tant... Tenir un quadre d'un pintor famós a casa...

—Oh, sí... L'Antonietta, quan li vam portar, unes llàgrimes, així...

—El Pep Vallès, boig. Com si sentís bufar la tramuntana.

—La Mireia Ros, té aquell de les cebes...

—Sí, de quan feies cebes i magranes, i pageses amb paraigües sota l'arbreda...

—Allò sí que era maco... Tant com de debò!

—I no això que fas ara... Que serà molt bo, molt car, però...

—Que no s'entén de res, però vaja... Cada u és cada u.

—Sí, bé... Però ara, què? No els els demanarem pas...

—Ah, no... Primer hipoteco el pis i em foto al tren.

—Ai, Verge Santa! Justament avui que és el dia de Sant Jordi, i aquest encara no m'ha regalat la rosa.

La senyora Margarida es posà a plorar com una Magdalena. Ell, el Blai, amb el pijama tot arrugat, escabellat i pelut, es gratava el cul. Vaig voler acabar la tragèdia: "A propòsit de Sant Jordi..."

Vaig baixar d'una revolada i vaig entrar de cap a la primera floristeria que vaig trobar.

—Una rosa, si us plau.

—Vol quedar bé?

—Oh, i tant!

Me n'ensenyà una de preciosa.

—Li va bé? És una "Denver's Pink, number one."

Me l'embolicà amb cel-lofana, m'hi va posar una espiga de blat i una immensa llaçada amb la bandera catalana.

—Si és servit. Cinc mil pessetes.

Em vaig quedar veient visions. Però m'era igual. Ja tot m'era igual. Al cap i a la fi, que eren cinc mil pessetes per eixugar el plor d'un matrimoni tan generós, tan després... Amb el diner dels altres, és clar.

Me la van acceptar amb les llàgrimes als ulls.

—Ho veus Margarida? Ja t'ho deia jo. No n'havies de fer cap cas del que et deia la Remedios.

M'ho va aclarir:

—La donya Remedios dels pebrots, la del primer, ja la coneixes... Així que vam saber que t'havies divorciat, el primer que ens va dir és que no et veuríem més el pèl, que un divorciat, un home que està en pecat mortal, aquí, gràcies a Déu, encara no és ni ben vist, ni ben rebut.

—I quants en té ella de quadres meus?

—No ho sé. Uns quants. Tots els de les pageses amb paraigües. Té debilitat per les pageses amb paraigües.

Es va inaugurar l'exposició a les set en punt, amb els quadres grans més espaiats per omplir el buits de les notes, dels petits formats que col·leccionava la donya Remedios dels pebrots.

El senyor Puig, comprador des de la meua primera exposició, em saludà efusivament:

—I aquest any, veig que no ha portat cap noteta d'aquelles del Sena, de Notre Dame sota la pluja... No. No em digui res. És clar, es compren... Els li prenen dels dits, oi...

—Mai tan veritat senyor Puig, mai tan veritat...!